

Nedolžnost — venec.

Ta venec je samo enkrat svež in zelen. Bog sam ga splete s svetimi rokami iz nežnih listkov in belih cvetk, ki jih natrga v tihem, ograjenem kotičku nebeškega raja; Bog sam ga ovije okrog glave otročiču, ko nastopi zemeljsko potovanje . . . Marsikateri deklici ukradejo zlobni škodljivci in hotljivi nesramneži to božjo diko; marsikateri mladenki raztrgajo notranji viharji izkušnjav in strasti ta dragoceni in nenadomestljivi venček ter ga vržejo v blato . . . Koliko jih je, ki ga izgube vsled lahkomiselnosti nepazljivosti, pa ga prodajo za prazen nič, za hipno zvedavost, za umazano trenutno veselje, ker ne poznajo njegove visoke vrednosti. — Dragi deček! Ljuba deklica! Venec nedolžnosti se ne da kupiti, ne odkupiti z nobenim denarjem in tudi ne z zlatniki. Ta venec bodi tvoj ponos, tvoja čast, tvoje veselje, tvoj biser, tvoj zaklad. In če bi te zopet kdo vprašal, čemu si pristopil v vrsto Marijinih otrok, zakaj si se vpisala v Marijin vrtec, pa odgovori pogumno in odločno: Zato, da obvarujem venec, ki mi ga je Bog dal!

A. Č.

Marijinemu otroku v spomin.

V prvi številki letošnjega »Angelčka« smo vam poročali veselo novico, da smo tudi v Spodnji Šiški ustanovili Marijin vrtec, v katerem je precej pognalo mnogo nežnih Marijinih cvetic. A danes vam naznanjamo, da se je v tem kratkem času ena Marijina cvetka že razcvetela in tudi že dozorela. Utrgala si jo je nebeška vrtnarica Marija.

Ta Marijina cvetka je učenec naše šole **Ludovik Filipič**, star 12 let. Pred dvema letoma se je ustrašil psa. Ta strah pa mu je povzročil hudo bolezen, ki se imenuje »kostna jetika«. Dvajset dolgih mesecev se je naš Ludovik boril s to boleznijo. Toda bil je vsem najlepši zgled potrpežljivosti in vdanosti v voljo božjo. Akoravno je bilo njegovo šibko telo preležano, polno

ran, nože vsled bolečin popolnoma sključene, akoravno ni mogel uživati hrane, ne spati, je vendar večkrat ponavljal: »Rad bi seveda umrl, pa vendar še rad trpim, ako Bog tako hoče.«

Ljubil pa je prav posebno Marijo. Prosil je gospoda kateheta, da so ga sprejeli v karmelsko bratovščino.

† Ludovik Filipič.

Toda to mu še ni bilo zadosti. Ko se je ustanovil Marijin vrtec v Spodnji Šiški, tedaj je bila njegova srčna želja, da bi tudi on postal otrok Marijin, cvetka Marijinega vrtca. — Bilo je 14. decembra lanskega leta. Okoli 60 dečkov in deklic Marijinega vrtca je spremljalo mašnika, ki je nesel našemu Ludoviku presv. Rešnje Telo na dom. Po sv. obhajilu pa je bil sprejet med srečne Marijine otroke. Vestno je opravljal vsakdanje molitve. Ko pa se mu je bližala zadnja ura in ni mogel sam moliti, tedaj

je milo prosil druge, rekoč: »Molite, molite, ker jaz ne morem.« Mesec pozneje pa se je naša ponižna vijolica, cvetka Marijina, že razcvetela. Umril je zgledni Ludovik 13. januarja t. l. Presadila ga je nebeška vrtnarica Marija iz tega zemeljskega svojega vrtca v nebeški raj, kjer ga bode objemala večna pomlad, kakor pravi pesem, ki jo je tako rad prebiral v svoji bolezni. Naj jo tukaj navedemo njemu v spomin:

Lastovke ptičice,
ve se poslavljate,
ve se odpravljate
daleč na jug.
Letos sem z vami pel
pesmice tihih sreč.
Oh! pa ne bom jih več
drugo pomlad.

Ko se povrnete,
pesmi zapojete —
oh, ko bi mogel jih
z vami še jaz!
Toda ve ptičice,
ko se povrnete,
mene objemal bo
temen že grob.

Če pogrešite me,
le poiščite me,
pa mi zapojte
nad grobom sladko:
»Tisočkrat blagor ti,
ker ti razcvela je,
ker te objela je
večna pomlad.«

Dà, tisočkrat blagor ti, dragi Ludovik, ki se veseliš pri Mariji v nebeškem vrtcu. Ne zabi nas! Prosi tam, kakor si obljubil, preden si se ločil, blagoslova tudi nam!
P. E.

Dobra misel.

Zgleden Marijin otrok združuje ljubezen do Marije tudi z ljubeznijo do staršev, zato naj bi slovenski očetje in matere že iz ozira na lastno korist skrbeli, da bi bili njih dobri otroci sprejeti v Marijine vrtce in v Marijine družbe. — Nedavno je vzorna članica mladinske kongregacije v Ljubljani z drugimi tovarišicami vred dobila od svojega voditelja ljubko čudodelno svetinjico Matere božje. Povprašana pozneje, če je že prejela svetinjico, odgovori nekako boječe: »Dà, prejela sem jo, pa sem jo